

Ne brinite, niste samo vi bez love

Strašna, zloglasna sintagma: osobne financije. Od nje se mnogim Hrvatima ledi krv u žilama. Čak su i japanski horori male bebe. I u vama ta riječ izaziva nelagodu? Pa da vidimo... mala psihoanaliza svih koji muku muče s besparicom

Kada prolazite pored „svoje“ banke, imate lagani osjećaj propadanja (kao u onim neugodnim snovima), a kada god je to moguće, naširoko je zaobilazite. Odavno ste shvatili da vam bankari nisu prijatelji. Nisu nam frendovi, ekipa niti škvadra, iako bi oni to silno htjeli.

Trzate se na svaki poziv s nepoznatog broja jer pomišljate da je to vaš osobni bankar ili neka ljubazna gospođa s demode punđom iz odjela naplate renomirane kartičarske kuće. Vjerujte, oni nikada ne zovu da bi čavrljali s vama. Mračni su motivi njihovih mučnih telefonskih poziva koji u vama stvaraju osjećaj težine u želucu, baš kao da ste upravo pojeli jedan poveći šarafciger.

Kada listate novine i ugledate naslov „Kako dovesti u red osobne financije“ ili „Imate li financijski plan“, u nelagodi skrećete pogled i brzo listate dalje do slijedećeg članka. Sve je ugodnije od suočavanja s istinom.

Možda vas hvata paranoja čak i kada vam sestra kod liječnika izdaje uputnicu i tipka po onom famoznom programu gdje se ubacuje JMBG. Panično zviijerate po ekranu sestri iza leđa i samo čekate trenutak da iz njega iskoči mali crveni prozorčić s osamsto uskličnika i koji će histerično zablinkati i svima obznaniti da ste u minusu. Sa zebnjom u srcu prilazite poštanskom sandučiću iz kojeg neveselo iskaču računi i prijeteće opomene: pred isključenje, utužbu, zatužbu, pritužbu... Svi vam prijete u tim nimalo kulturno sročnim opomenama, od HEP-a preko komunalnog poduzeća do HRT-a. Svaki normalan čovjek se prenerazi kada ih pročita.

Zašto svi voze bolje aute?!

Često vam se čini da ste sami i neshvaćeni na ovome svijetu i da svi bolje barataju novcem od vas. Ama baš svi oko vas su skužili kako rasporediti svoja primanja, pametno ih potrošiti i pri tome ne ići u minus. Nikome više ne vjerujete pa sumnjičavo zaključujete da svi ti ljudi oko vas posjeduju stroj za tiskanje novčanica u nekom mračnom podrumu ili barem fotokopirni stroj bolje kvalitete.

U očaj vas baca čak i blagajnica iz obližnjeg Konzuma koja vozi znatno bolji i noviji auto od vas, a vi ste ti koji imate važan posao u uredu, svoje osobno računalo, službeni mobitel i mail adresu. Svaki dan je srećete na semaforu i prilično ste sigurni da vam se podsmijehuje i turira vam pred nosom dok čekate da se upali zeleno. I onda ona projuri pored vas uz škripu guma sa samozadovoljnim izrazom lica, a vaša se stara krtija kašljucajući jedva makne smjesta. I tako svaki dan.

Noću ležite budni i pitate se kako je uopće moguće da su vam financije pošle nizbrdo. Kako ste, pobogu, postali toliki luzer, a kao dijete ste tako mnogo obećavali. Zadaće ste pisali na vrijeme, bili aktivni kao pionir i istaknuli se natjecanjima „Tito, revolucija, mir“. Sve ste razrede prošli s pet, pristojno pozdravljali na ulici i u očaju se pitate koji se vrag u međuvremenu dogodio.

Besparica i nesanica, ruku pod ruku

I evo vas sada, u tridesetima, kažu najboljim godinama, bez ušteđevine, puni dugova i minusa, trajno rastresenih živaca, ispijenog lica, na rubu da se odate nekom od poroka, svejedno vam je kojem; trava, alkohol, cigarete, hm, možda bludan život... Prihvatit ćete sve što nudi varljivu omamljenost zaborava.

Vrteći se tako u krevetu u jednoj od beskrajnih noći, brže-bolje oko pola četiri, onako poluludi od crnih misli, pomišljate da u ljudskom mozgu postoji centar za financije. Postajete sve sigurniji da je vrlo izgledno kako se priroda s vama gorko našalila te ste se rodili bez njega. Zasigurno niste glupi pa da zato ne znate baratati novcem, mora da je nedostatak centra za osobne financije glavni uzrok vašem posrnulom financijskom stanju!

Kada to tako sročite, čini vam se da zvuči suvislo i stručno, gotovo kao medicinska dijagnoza. Uljuljavajući se, poput pacijenata na psihijatrijskim klinikama, ponavljate si naglas ritmički u mraku sobe: nedostatak centra za financije, nedostatak centra za financije... I tako dok ne utonete u san.

Dakle, glupi niste, zaključujete. Svjedoci ste živopisnih primjera iz naše vrle hrvatske svakodnevnice da kvocjent inteligencije ne utječe znatno ili uopće na sposobnost zarađivanja. Pitate se da li je moguće kirurški ispraviti taj hendikep; pa pristao bi čovjek i na manji IQ, samo da se izvuče iz financijske gabule i da skine mrske bankare s grbače. Samo ne znate da li da se javite Glumičiću ili možda onom super zgodnom neurokirurgu iz Losta.

Idućeg jutra, krajičkom oka opažate gradsku trendsetricu, uvijek savršeno manikiranih noktiju i nestvarno sjajne kose, kako na bankomatu podiže gotovinu s revolving kartice, (a to je, vjerujte, potez očajnika), i igrom slučaja saznajete da je čak i direktor

lokalne banke u debelom minusu. Čak i njemu stižu opomene. Ha!

Opustite se; svi se samo prave da znaju izaći na kraj s osobnim financijama. Svi glume, život je maskenbal!